

HỒI 128

Đầm Hoang Ngộ Đạo

Tiền Độc Quan hạ lệnh một tiếng, hơn hai mươi đại hán kinh trang lập tức ào lên vây lấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tấn công không ngừng nghỉ, rõ ràng là muốn dùng chiến thuật biển người hòng tiêu hao thể lực hai gã.

Đặng Thục Minh cũng hét lên một tiếng lanh lảnh, liền có hơn chục cao thủ bên phía Đại Giang Liên Minh nhẩy ra tham dự vòng chiến.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dựa lưng sát nhau, nghiêng rằng nghênh tiếp từng đợt tấn công ồ ạt như nước triều dâng.

Từ Tử Lăng quyền chưởng tề xuất, song cước cũng không ngừng đá ra như thiểm điện, lập tức có ba tên địch nhân trúng chiêu táng mạng đương trường.

Tĩnh Trung Nguyệt trong tay Khấu Trọng vung tả chém hữu, hoàng quang quét tới đâu là địch nhân ngã xuống tới đó, tình hình càng lúc càng trở nên ác liệt.

Từ Tử Lăng tung mình đoạt một cây trường thương đang phóng tới, thuận tay hất văng một tên đại hán cả người lẫn kiếm bay ra xa, rồi kêu lên: "Trọng thiếu gia, nhất động vô hữu bất động!".

Khấu Trọng gầm lên một tiếng, dịch người sang bên, chẳng những tránh khỏi một búa bổ tới trước mặt, còn chém gãy hai cây trường mâu, đá bay một tên địch nhân khác bắn vào tường.

Từ Tử Lăng cũng lướt sát theo sau Khấu Trọng, tả chưởng cách không đẩy ra một đạo Loa Hoàn Kinh, hất tung một tên thủ hạ của Tiền Độc Quan ra xa, tay kia huy động trường thương quét một vòng, chiêu thế phiêu phiêu hốt hốt nhưng cũng mạnh mẽ vô song, ba tên địch nhân không kịp né tránh, trước sau trúng chiêu, ngã nhào xuống trong vũng máu.

Cả thế trận bao vây lập tức loạn lên theo sự di động của hai gã, không còn nghiêm mật có tổ chức như lúc đầu nữa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thấy áp lực giảm bớt, không hề khách khí, lập tức tách ra, phóng tay phản kích.

Khấu Trọng xuất đao như gió, hoành quang lóe lên như thiểm điện, tung hoành ngang dọc giữa đám địch nhân, Tinh Trung Nguyệt đi tới đâu là có kẻ kêu thảm gục xuống tới đó, để lại sau lưng gã những cỗ thi thể bất thành nhân dạng.

Từ Tử Lăng dùng Loa Hoàn Kinh ném cây trường thương trong tay xuyên qua một thuẫn cấm thẳng vào ngực một tên địch nhân, đoạn song thủ hóa thành muôn ngàn chưởng ảnh, đánh cho đám địch nhân người bay ngựa ngã, khiếp sợ không dám xông lên.

Tiền Độc Quan vốn đã đánh giá hai gã rất cao nhưng cũng vẫn không ngờ bọn gã lại dũng mãnh nhường này, nhất thời không muốn đích thân xuất chiến, chỉ mệnh lệnh cho thủ hạ không ngừng nhảy vào vòng chiến hòng tiêu hao thể lực bọn gã.

Trong thời khắc quan trọng này, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới hiển lộ ra thành quả của mười ngày khổ tu trong núi sâu, bất luận nội công ngoại kinh, tay, mắt, bộ pháp đều phối hợp chặt chẽ như áo trời không vết thủng.

Điều làm những kẻ quan chiến đứng xung quanh đó kinh hãi nhất chính là có rất nhiều chiêu bọn gã rõ ràng đánh vào khoảng không, nhưng lúc nào cũng như có người tự động đưa mình ra, để hai gã đánh trúng, hoàn toàn không có năng lực hoàn thủ phản kích.

Người có nhãn lực cao minh tự nhiên sẽ nhìn ra bọn gã đã nắm được lộ tuyến và thể công của địch nhân trước một bước, sau đó mới xuất chiêu đánh vào sơ hở, nhưng cũng không ai cảm thấy mình có thể làm như hai gã, giữa trận chiến kịch liệt như vậy mà vẫn có thể nắm được chiêu số của địch nhân một cách chuẩn xác tuyệt đối cả về thời gian lẫn góc độ, khiến đối phương dù biết là tự chui đầu vào chỗ chết mà cũng không kịp biến chiêu.

Trong nháy mắt, dưới đất đã có thêm gần ba mươi cỗ thi thể. Không cần nói cũng biết trận ác chiến này kịch liệt tới mức nào.

Ác Tăng Pháp Nạn và Diễm Ni Thường Chân bị cảnh tượng trước mắt làm kích thích ma tính, cũng tung người nhảy vào gia nhập vòng chiến.

Trên người hai gã lúc này cũng khó tránh khỏi nhiều chỗ trúng thương, có điều ở những lúc quan yếu, hai gã đều dựa vào thân pháp kỳ ảo và chân khí hộ thân tránh được những chỗ yếu hại, giảm lực sát thương của địch nhân xuống mức thấp nhất.

Khấu Trọng đẩy bật một đợt tấn công cương mãnh của Pháp Nạn, sau lưng đã trúng thêm hai vết thương, tung mình đảo một vòng, quét bay năm sáu tên khác, rồi lại bị Tiều Hồn Thái Y của Thường Chân ám toán một kích, loạng choạng lùi về bên cạnh Từ Tử Lăng.

Khắp người hai gã toàn là máu tươi, nhưng đa phần đều là máu của địch nhân bắn lên.
“Bình!”.

Từ Tử Lăng vung quyền tiếp lấy Tiều Hồn Điệp Y của Thường Chân từ trên cao chụp xuống, làm ả phải lộn nhào về sau, nhưng bản thân gã cũng thấy huyết khí nhộn nhạo, biết mình không thể chịu được lâu nữa, liền hét lớn: “Đi theo ta!”. Đoạn nhún mình lao vút lên, đuổi theo truy sát Thường Chân.

Khấu Trọng vung đao quét mạnh một vòng bức địch nhân dạt ra bốn phía, đồng thời cũng đẩy lui Pháp Nạn về phía sau, rồi phi thân theo sát Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng ở trên không búng tay bắn ra hai đạo chỉ phong, nhằm thẳng vào cặp mắt đẹp mê hồn của Thường Chân xạ tới, đang hy vọng có thể thoát ra từ phía của thị thì chợt nghe tiếng lưỡi kiếm phá không vang lên bên cạnh.

Từ Tử Lăng thềm thở dài tiếc nuối, tả chưởng chặt mạnh xuống.

“Bình!”.

Kẻ vừa tập kích hự lên một tiếng bay ngược ra xa, thì ra là mỹ quả phụ Đặng Thục Minh trước giờ vẫn chưa xuất thủ.

Kiểm kinh của nàng ta lăng lệ phi thường, Từ Tử Lăng lại không thể dùng hết toàn lực, nên lập tức bị đẩy dịch sang ngang một chút, làm lỡ mất thời cơ nhảy lên mái nhà trốn thoát của gã. Từ đây có thể thấy được nhãn lực của mỹ nữ này cao minh tới nhường nào.

Thường Chân có cơ hội đổi hơi chân khí, Tiều Hồn Thái Y trong tay lập tức hóa thành một đoá phù vân chụp xuống đầu Khấu Trọng đang phóng lên.

Khấu Trọng vừa đánh bật hai cây trường mâu phi tới, không còn dư lực ngạnh tiếp với chiếu áo đầy màu sắc sắc sỡ phổ đầy chân khí của Thường Chân, vội trảm mình xuống rơi trở lại vào giữa vòng khổ chiến kéo dài không dứt. Một luồng kinh khí từ bên phải công tới, Lăng Phong và Kim Ba lại một lần nữa gia nhập vòng chiến, dấy lên một đợt tấn công khác.

Lúc này ở hai đầu phố, dân trong thành đều ủa ra hò hét cổ vũ cho địch nhân, nếu không phải hai gã tâm trí kiên định, e rằng nhục khí sớm đã tiêu tán, đấu chí mất hết từ lâu rồi.

Nhưng tình cảnh trước mắt hiển nhiên tuyệt đối không có lợi cho bọn gã.

Từ Tử Lăng chân vừa chạm đất thì Tiền Độc Quan đã vung song đao bổ tới, y là Trương Dương thành chủ, võ công tự nhiên cũng không phải hạng cao thủ tầm thường, mà lúc này

Từ Tử Lăng vừa mới lực chiến, lại phải cùng lúc ứng phó với những cao thủ khác vây công, nên lập tức bị ép về thế thủ, chỉ có thể di chuyển trong một phạm vi cực nhỏ, hoàn toàn bị động đón đỡ những đợt tấn công cuồng mãnh từ bốn phương tám hướng dồn lại.

“Bình!”.

Từ Tử Lăng chém một quyền vào khoảng không, với võ công của Tiền Độc Quan cũng vẫn không kịp biến chiêu, song đao trước sau bị gã kích trúng. Từ Tử Lăng lập tức nhân cơ hội này, mượn lực tung mình lên không, bổ người về phía Khấu Trọng, dưới đuôi chọt nhói lên một cái, không biết đã bị kẻ nào chém trúng một đao.

Khấu Trọng lúc này đang bị Thường Chân, Pháp Nạn, Lăng Phong, Kim Ba, Đặng Thục Minh vây công, đáng lẽ sớm đã hồn quy Tây thổ từ lâu, nhưng cũng may là mỗi đao của gã đều mang theo kinh khí xoáy ốc ghê người, thêm vào gã lại cơ trí đa đoan, phối hợp với Dịch Kiếm Chi Thuật, khiến địch nhân vô phương khống chế được đao pháp như thiên mã hành không của mình nên mới cố gắng duy trì được tới lúc này.

Từ Tử Lăng bổ tới, vỗ ngay một chưởng vào sau lưng Thường Chân, miệng hét vang: “Chạy!”.

Khấu Trọng cũng gầm lên một tiếng, người đao hợp nhất, hóa thành một tia sáng vàng chói lọi bắn thẳng về phía Lăng Phong.

Lăng Phong bề ngoài thì đưa song thương lên cản lại, nhưng một chiêu lúc nảy của Khấu Trọng đã làm y thọ nội thương, ảnh hưởng rất lớn tới công lực, nên vội kinh hãi dịch người sang bên né tránh.

Khấu Trọng thầm tạ ơn trời đất, đề tụ toàn bộ công lực còn lại, lao thẳng vào giữa mười tên thủ hạ của Tiền Độc Quan đang đứng trước mặt. Tiếng đinh đinh đang đang vang lên liên tiếp, đám đại hán lần lượt ngã nhào, mở ra một con đường cho gã xông lên phía trước.

Tiền Độc Quan lẳng không đuổi tới, miệng hô lớn: “Lên!”.

Đám đại hán thủ hạ hai bên đường lập tức tràn ra hơn mười tên, đao thương tề xuất, chặn phía trước mặt Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng trúng phải một chưởng của Đặng Thục Minh, nhưng cũng đá cho Kim Ba một cước ngã lộn nhào, rồi khế lặc mình lướt tới bên cạnh Khấu Trọng, song chưởng tề xuất vỗ lên bối tâm gã.

Khấu Trọng đã quen hợp tác với gã từ nhỏ, lập tức ngoặt tay về sau nắm lấy tay gã, rồi cả hai cùng lúc tà tà bay lên cao, vượt qua đầu địch nhân đang tràn tới, hạ xuống mái ngói bên đường.

“Phụt!”.

Đám đại hán đứng trên nóc nhà nhanh chóng dương cung đáp tiễn, rải ra một đợt mưa tên bắn về phía hai gã.

Khấu Trọng đem tất cả chân khí còn lại dồn sang nội thể Từ Tử Lăng, đồng thời vận lực ném gã đi.

Từ Tử Lăng biết đây là lúc sinh tử quan đầu, vội lập tức ngưng tụ chân khí cả hai rồi đẩy ngược về cho Khấu Trọng, khiến lực quăng của gã tăng lên gấp bội. Từ Tử Lăng được ném lên cao, cùng lúc kéo theo Khấu Trọng bay lên theo gã.

Trận mưa tên lướt qua bên dưới, sém chút nữa là đã biến hai gã thành hai con nhím khổng lồ. Đám người Tiền Độc Quan đuổi theo phía sau đều không ngờ hai gã có thể lảng không hoán khí, lại dùng kỳ chiêu nhảy lên cao, ai nấy đều chung hững hờ vào khoảng không.

Lúc này Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đã nắm tay nhau hạ thân xuống một nóc nhà cách đó khá xa, trong nháy mắt đã biết mất như bóng chim tăm cá.

Bọn Tiền Độc Quan tuy vẫn phát lệnh đuổi theo, nhưng trong lòng đều biết rõ cơ hội bắt kịp hai gã giờ đã hầu như không còn nữa.

oOo

Khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vào được trong sơn cốc mà mười ngày trước hai gã cùng với Bạt Phong Hàn tránh địch nhân, toàn thân cơ hồ như đã hoàn toàn tê liệt, bước chân lão đảo muốn ngã vật xuống.

Bọn gã tới đây là có hai nguyên nhân. Đầu tiên, chính là bọn gã đã không còn lực khí để chạy xa hơn nữa. Kế đó, giả như Bạt Phong Hàn có thể thoát được truy binh, tự nhiên sẽ tới đây hội hợp với hai gã, đây là chuyện không cần nói y cũng sẽ tự biết mà làm.

Hai gã trước sau đi tới bên bờ đầm nước, mệt mỏi ngồi phịch xuống.

Khấu Trọng giơ cao tay phải lên nói: “Lão Bạt từng nói khi sức cùng lực kiệt tuyệt đối không được nằm ngủ, phải dùng ý chí và định lực vô thượng cố gắng chịu đựng, như vậy công lực mới tiến càng nhanh hơn”.

Từ Tử Lăng thở dài nói: “Nếu như mất máu quá nhiều, có phải cũng phải cố gắng chịu đựng hay không?”.

Khấu Trọng gương cười nói: “Phong Thấp Hàn chưa nói tới điều này! Ô! Không biết tên tiểu tử ấy có bị người ta đuổi giết không nhỉ? Ta còn tưởng rằng hắn phải tới đây sớm hơn chúng ta nữa cơ”.

Từ Tử Lăng đột nhiên đứng dậy, lấy các thứ Lỗ Diệu Tử đưa cho giấu dưới một tảng đá rồi nhảy xuống giữa đầm nước, mỉm cười nói: “Vừa rồi khi chạy khỏi Tương Dương, cái gì mà Tỉnh Trung Nguyệt ta đều quên sạch bách, mỗi sợi dây thần kinh đều căng ra như dây đàn, chỉ bằng nhân lúc này học theo Phong Thấp Hàn trầm mình dưới thác luyện công là hơn. Nếu như thật sự có công hiệu, vậy thì mỗi lần sống sót cứ luyện bà nó một lần cho xong”.

Khấu Trọng cười khùng khục, ho ra một búng máu tươi, vừa bò dậy vừa lấy mấy cuốn sách của Lỗ Diệu Tử ra vuốt ve nói: “Không nên để nước làm hỏng mấy thứ bảo bối này!”. Rồi cũng nhét xuống bên dưới tảng đá như Từ Tử Lăng.

“Ủm!”.

Khấu Trọng cả người lẫn đao nhảy vào trong đầm nước, lập tức làm nước đầm đỏ rực lên. Từ Tử Lăng cười lên ha hả, rồi lại ho sặc sụa, dịch người ra khỏi chỗ thác nước. Hai gã đùa giỡn hất nước vào nhau như hai đứa trẻ, cổ nhin nổi đầu đón nhục thể và con buồn ngủ buộc hai gã phải nằm xuống, để cho thác nước đổ thẳng xuống đầu.

Vầng minh nguyệt xuất hiện nơi phía đông chân trời, chiếu xuống một thứ ánh sáng vàng dịu mát, làm cây cối trong tiểu cốc đổ bóng trải dài dưới đất. Những hạt nước bắn tung toé lên người hai gã, dưới ánh trăng hóa thành những điểm kim quang, nhìn bắt mắt lạ thường.

Hai gã vừa mới thoát khỏi quỷ môn quan, đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng mỹ diệu như vậy, có một cảm giác lạ vô cùng, nhất thời đều ngây người ra như vô tri vô giác, cả người đều cảm thấy nhẹ nhõm, trong lòng dâng cảm thấy vô tư vô lự, thoải mái phi thường.

Thân hình hai gã vụt thẳng dậy, Linh Đài sáng rõ, ngoại trừ cảnh vật khách quan, trong đầu hai gã không còn ý niệm gì khác. Đó là một cảm giác mà hai gã chưa từng trải qua, tuyệt đối không giống như cảnh giới vong ngã lúc tĩnh tọa, mà như là giữa nội thể và

không gian bên ngoài được bắc một cây cầu thông suốt, khiến bọn gã có thể cảm nhận được những bí mật cao thâm mịt mịt của vũ trụ, nắm được những sức mạnh không thể tả được bằng lời.

Chân khí đang ngưng tụ.

Tinh khí của trời đất chảy vào kinh mạch hai gã qua Thiên Linh Cái của Khấu Trọng và Dũng Tuyền huyết của Từ Tử Lăng.

Hai gã đều không dám nói gì, tập trung toàn bộ tinh lực duy trì trạng thái tuyệt diệu này. Cũng không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, tiếng bước chân làm hai gã sức tĩnh lại.

Cả hai cùng lúc mở mắt, chỉ thấy một nhân ảnh cao lớn từ cốc khẩu loạn choạng đi vào, tới tận sát mép đầm mới mệt mỗi gục xuống, thở hổn hển nhìn về phía hai gã. Không ngờ chính là Bạt Phong Hàn toàn thân đầm máu.

Hai gã còn đang tròn mắt nhìn nhau thì Bạt Phong Hàn đã oẹ ra một búng máu tươi, chỉ hai gã cười cười nói: “Nếu không phải quay lại tìm hai người, gặp phải bà nương thối Đặng Thục Minh đó thì ta đâu có bị thương nặng thế này?”. Lời còn chưa dứt, y đã lăn xuống dưới đầm, tứ chi duỗi ra thành một chữ đại lớn, nổi lênh phênh trên mặt nước.

Khấu Trọng nhắc nhở: “Không được ngủ đâu đấy!”.

Từ Tử Lăng nói: “Chi bằng tới đây xối nước một lúc đi!”.

Bạt Phong Hàn thở hắt ra nói: “Để ta thở vài hơi cái đã! Tháp Bạt Ngọc, Thuần Vu Vi, thêm vào mười tám tên khốn kiếp do Tất Huyền huấn luyện suýt chút nữa thì đánh ta học cả trúng ra rồi! Nếu không phải từng khổ tu mười ngày trong núi, làm sao có thể giết được năm tên khốn kiếp rồi đột phá trùng vây chứ!”.

Khấu Trọng cười lên ha hả, vẫy tay ra hiệu cho Từ Tử Lăng. Hai gã liền nhanh chóng rời khỏi thác nước, bước tới bên cạnh Bạt Phong Hàn, bắt chấp gã chống cự thế nào cứ nâng nấc kéo gã ra bên dưới dòng thác, giữ chặt cổ họng gã phải đứng thẳng người lên. Hai gã chưa từng tiếp xúc toàn diện với Bạt Phong Hàn một cách không hề cố kỵ như thế này bao giờ, nên cảm thấy vô cùng mới mẻ và hứng thú.

Bạt Phong Hàn vừa đau vừa tức cười, miễn cưỡng đứng thẳng người dậy, nhắm nghiền hai mắt vận công liệu thương. Bọn gã thấy ý chí của y kiên cường như vậy, trong lòng đều thêm bội phục, cũng tiếp tục hành công luyện khí.

Trăng sáng dần dần lên giữa đỉnh trời, rồi lại chậm chậm khuất dần sau rặng núi phía tây.

Xa xa có tiếng vó ngựa truyền tới, nhưng nơi này vẫn an tường ninh tĩnh, cơ hồ như một vùng đất hoàn toàn tách biệt với thế giới tranh đoạt đầy máu tanh bên ngoài.

Trong bóng tối của thời khắc trước bình minh, một bóng nhân ảnh mờ ảo khó phân lướt tới như một bóng ma.

Ba người đều có cảm ứng, mở bừng sáu con mắt.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc thất thanh kêu khẽ: "Loan Loan!".

Bạt Phong Hàn cũng thầm cảm thấy bất an, với tình trạng trước mắt của y và hai gã Khấu, Từ hiện giờ chính là thời khắc không nên gặp phải vị ma nữ tuyệt thế này nhất.

- o O o -